

8. Jumalan armossa ja anteeksiantamuksessa eläminen

Arvioimme ihmissuhteitamme ja päätimme antaa anteeksi itsellemme ja jokaiselle meitä vastaan rikkoneelle.

Jumalan anteeksiantamuksessa ja armossa eläminen vapauttaa meidät vihasta, kaunasta ja katkeruudesta anteeksiantamiseen ja laupeuteen. Tie siunaukseen löytyy anteeksiantamisen kautta. Tämä periaate ohjaa meitä arvioinnin ja anteeksiantamisen kautta löytämään rauhan itsemme ja lähimmäisten kanssa.

Raamatun mukainen anteeksiantamus on kehä. Se, jolle on annettu anteeksi pyrkii itsekin niin tekemään. Koska olemme saaneet paljon anteeksi Jumalan armosta, voimme antaa paljon anteeksi muille. Kun annamme anteeksi, se tarkoittaa sitä, että päästämme velallisen menemään, vapautamme hänet ja annamme velan anteeksi. Anteeksiantamisessa Jumalan perimmäisenä tavoitteena on saada aikaan rauha, sovinto ja yhteys.

Anteeksiantamisen tulee alkaa itsestämme. Jumala ei ole tarkoittanut meitä rankaisemaan itseämme vaan välittämään rakkautta ja anteeksiantamusta. Voimme nyt kysyä itseltämme: "Olenko minä armollinen itseäni kohtaan?" Anteeksiantamuksen ja armon puuttuminen voivat aiheuttaa suurta sisäistä tuskaa. Yrittäessämme korvata rauhan puuttumista sydämestämme, voimme ajautua synnin tai tuhoisan käytöksen kehään. Tänään meidän ei kuitenkaan tarvitse kieriskellä itsesäälissä tai syyllisyydessä. Anteeksiantamus ja armo, ei osittainen, vaan täydellinen on saatavilla. Jumala tarjoaa meille mahdollisuutta uuteen alkuun hänen rakkaudessaan.

Kun vastaanotamme ja hyväksymme Jumalan anteeksiantamuksen Jeesuksessa Kristuksessa, se johtaa syvään vapauteen, lepoon ja rauhaan. Elämämme ei silloin perustu käskyjen ja kieltojen noudattamiseen, vaan sen perusta on Kristus ja Jumalan armo. Armo on ansaitsematonta Jumalan hyvyyttä ja rakkautta osaksemme. On helpottavaa ymmärtää ettei meidän tarvitse täyttää mitään roolia kelvataksemme Jumalalle. Voimme rentoutua Jumalan käsivarsille ja kokea hänen muuttavaa rakkauttaan sisällämme. Armosta elävinä lapsina saamme olla Jumalaa lähellä ja huomata kuinka hänen täydellinen rakkautensa karkottaa tuomion ja pelon.

Uskomme, että Jumala tahtoo hoitaa meitä sisäisesti niin, että opimme vaeltamaan hänen rakkaudessaan ja välittämään tätä rakkautta edelleen myös muille. Ajatuksemme ja sanamme voivat estää meitä vaeltamasta Kristuksen rakkaudessa ja armossa. Saatoimme havaita, että jaoimme vaistomaisesti tuomioita suurimman osan ajastamme. Tuomitessamme olemme yleensä negatiivisia, puolueellisia, ennakkoluuloisia ja epäoikeudenmukaisia. Meidän on nyt aika kääntyä pois eri tilanteiden, itsemme ja toisten tuomitsemisesta. Tehtävämme on siunata, rukoilla ja antaa anteeksi Jeesuksen rakkaudella, jotta uusi elämä voisi virrata kauttamme.

Jotkut olivat kokeneet hyvin surullisia asioita menneisyydessään. Mutta he eivät

ymmärtäneet, että heidän toistuvilla ongelmillaan nykyhetkessä olisi mitään tekemistä heidän itsensä kanssa. Sen kanssa, että he tuomitsevat ja syyttävät muita kaikesta, mitä itse tekevät.

Toiset puolestaan yrittivät peitellä osan elämästään ja elivät tukahduttaen vihansa. He yrittivät unohtaa kipeän menneisyytensä, aivan kuin sitä ei olisi ollutkaan. Muistot palaavat kuitenkin yhä uudelleen mieliimme, kunnes kohtaamme kipumme ja käsittelemme tuskalliset muistomme. Anteeksiantaminen ei tapahtunut ilmaiseksi. Uhrina olemisen tuska tai traumaattinen kokemus eivät haihdu itsestään ilmaan.

Voimme aloittaa työskentelyn jo tänään. Tärkeintä on ymmärtää, että Jumala rakastaa ja että hän haluaa meille vain hyvää. Jumala ei hylkää, hän on aina valmis tukemaan ja auttamaan, ja viemään eteenpäin. Hän tulee elämämme tuskaan, kietoo meidät lempeästi käsivarsiinsa ja eheyttää rikkonaisen sydämemme.

On syytä muistaa, että tukahdutettujen tunteiden kantaminen on lopulta paljon tuskallisempi kokemus kuin se, että ne kohdataan ja hoidetaan kuntoon. Kohtaamme synnin ja loukkaukset, jotka olemme kokeneet. Kohtaamme tunteet sellaisina kuin ne tunnemme. Meidän ei tarvitse taistella vihaa, häpeää, itseinhoa, syyllisyyttä, masennusta tai pelkoa vastaan kieltäen niitä. Tunnistamme tunteemme ja kerromme niistä. Avoin viestintä, vaikka se on vaikeaa, on usein kanava jota pitkin parantuminen tulee.

On tilanteita, joissa kokemamme kipu on joskus parasta viestiä myös henkilölle, joka on meitä loukannut, ei rankaisemiseksi, vaan rehellisyyden ja tiedostamisen takia. Puhumme asiasta rehellisesti. Kerromme mitä asia on meille merkinnyt ja miltä se on tuntunut. Haluamme toimia tavalla, joka on parasta kaikille. Teemme sen totuuden ja rakkauden periaatteella.

Huonompi tapa selvittää asioita on juoruaminen. Toisista ei tulisikaan puhua mitään sellaista, mitä ei voisi kertoa myös heille itselleen. Jos haluamme kunnioittaa toista ihmistä, voimme ilmaista hänelle myös kielteiset asiat, niiden vatvominen takanapäin ei useinkaan ole rakentavaa. Näin annamme myös toiselle mahdollisuuden muutokseen.

Anteeksiantamisen periaate ei tarkoita sitä, että annamme toisten kävellä vapaasti ylitsemme. Pyrkiessämme syvään anteeksiantoon ja sovintoon, joskus on viisasta olla hätäilemättä asian suhteen. Haluaisimme kiihkeästi unohtaa vääryyden, jonka olemme kokeneet. Mutta on tärkeää myös ymmärtää mitä on tapahtunut ja miksi olemme joutuneet, tai sallineet tämän tapahtuman. Jossain vaiheessa todennäköisesti täytyy suuttua tapahtuneen vääryyden vuoksi, vaikka emme sitä suoraan näyttäisikään. Se on tärkeää toipumisemme kannalta, sillä meillä on luontainen arvo ja oikeus elää ja olla olemassa. Vaikka se voi tuntua vaikealta, se antaa toivoa tulevaisuuteen. Opimme ymmärtämään, että viha on tunne, johon tutustumalla voimme opetella oikealla tavalla puolustamaan itseämme. "Vaikka vihastuttekin, älkää tehkö syntiä", on raamatun ohje. Tunnistamalla ja

käsittlemällä vihaa, pääsemme sen vallasta ja näin viha ei pääse kasvamaan vääryyden teoiksi. Sitten voimme antaa anteeksi, tehdä sovinnon ja unohtaa.

Anteeksiantaminen voi olla jossain tapauksissa todella vaikeaa. Silti se kannattaa, sillä anteeksiantamattomuus voi muodostua oman kasvumme esteeksi. Kristuksen rakkaudella ja hänen anteeksiantavaisella sydämellä me onnistumme. Silloin annamme sydämestämme anteeksi vääryyden tehneelle henkilölle riippumatta siitä, onko tämä tietoinen vääryydestä ja onko tämä pyytänyt anteeksiantoa. Tämä raamatullinen periaate ja asenne varjelee sydämiämme kostolta ja katkeruudelta. Haluamme vapautua elämään omaa elämäämme ja antamaan toisten elää omaansa.

Kun aloimme elää armon ja laupeuden mukaan, vapauttaen toiset vaatimuksistamme, antaen anteeksi heidän vajavuutensa, huomasimme kristillisen elämän ja sen taakkojen olevan keveitä ja soveliaita. Anteeksiantamisesta ja armollisuudesta seuraa lepoa ja rauhaa sieluumme.

Meidän ei tarvitse antaa viholliselle enää mitään valtaa elämässämme. Armo voittaa hiljalleen tuomion. Tulemme halukkaiksi noudattamaan Jeesuksen ohjetta: "Olkaa armahtavia, antakaa anteeksi toinen toisillenne ja rakastakaa toisianne."

Meillä on tänään vapaus valita, vihaammeko vai rakastammeko. Voimme valita joko loukkaamisen ja tuomitsemisen tai siunaamisen ja anteeksiantamisen. Me voimme joko aiheuttaa kuolemaa tai rakentaa elämää. Me valitsimme rauhan ja elämän. Luovutimme asiamme rukouksessa Jumalalle. Unohdimme huonot ajatukset, epäonnistumiset, jossittelut ja loukkaukset. Annoimme Jumalan hoitaa haavamme ja kipumme. Ne arpeutuivat ja paranivat hiljalleen vain muistoiksi.

Annoimme anteeksi itselle ja toisille, se on tie siunaukseen. Hiljalleen huomasimme, että voimme käyttää tuskallisia kokemuksia toisten auttamiseen, niin että nämäkin pääsevät yli asioiden kieltämisestä. Olemme ihmeitä. Todisteita Jumalan voimasta, armosta ja rakkaudesta. Koska Kristus asuu minussa, voin hyväksyä itseni ja toiset, antaa anteeksi ja jatkaa elämääni eteenpäin.

Copyright © 2003 Original Group